

POSTANOWIENIE

31 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 31 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko I. K.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 3 listopada 2021 r., V ACa 213/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3 listopada 2021 r. (sygn. akt V ACa 213/21) pełnomocnik powoda J. S. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stwierdzając, że Sąd Apelacyjny nie sprostął wymogom zastosowania w niniejszej sprawie art. 415 k.c. w zw. z art. 233 § 4 k.k. i art. 9 k.k. oraz art. 442¹ § 2 k.c. Nie poczynił, bowiem, wszystkich niezbędnych ustaleń faktycznych pozwalających ocenić, czy pozwanej I. K. można przypisać zamiar sporządzenia rzekomo fałszywej opinii mającej wadliwie potwierdzać prawidłowość ocenianych przez nią robót budowlanych. W efekcie, jak podkreślił skarżący, Sąd Apelacyjny odrzucił możliwość przypisania pozwanej winy umyślnej. W dalszej kolejności skarżący stwierdził, że w istocie Sąd drugiej instancji „nie dokonał rekonstrukcji stanu psychologicznego pozwanej w momencie sporządzania inkryminowanej w pozwie opinii sądowej, pomimo że treść tej opinii oraz opinia instytutu naukowego wskazują, że nie opiera się ona na standardach wiedzy i - co istotne - pomija szereg zagadnień, które powinny być jej znane z uwagi na fakt, że były przedmiotem sporu pomiędzy wykonawcą a inwestorem, a także ze względu na zakres zlecenia otrzymanego do sądu”. Skarżący dokonał również prezentacji własnej subiektywnej oceny zdarzeń faktycznych odnośnie do negatywnych następstw zaniechania przez Sąd Apelacyjny rekonstrukcji zdarzeń na dzień sporządzania przez pozwaną opinii oraz analogicznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Odnosząc się do skonkretyzowanej przez pełnomocnika skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy stwierdzić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zachodzi ona wówczas, kiedy zasadność zarzutów

podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie kwalifikowanych uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym i oczywistym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. W rezultacie oczywista zasadność skargi kasacyjnej może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19, niepubl.). Zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący, wbrew zakazowi wyrażonemu w art. 398³ § 3 k.p.c., dąży w istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny w Katowicach oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Pozostaje to w sprzeczności z zakazem wyrażonym w art. 398³ § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące prawidłowości ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W rezultacie podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). I tak wszelkie zarzuty mające na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego są niedopuszczalne. Konfrontując, zatem, zaprezentowaną przez stronę skarżącą argumentację odnośnie do wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z ugruntowanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymogami stawianymi przedsądowi kasacyjnemu, należało ostatecznie stwierdzić, że przesłanka ta nie została wykazana.

Wskazać należy również, że nie zachodzi też nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 1¹, § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

[SOP]

[ms]